SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

I. No. 114. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JUNE 20, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 20-го ЧЕРВНЯ 1989 Ч. 114. РІК XCVI.

Активістки вітають Л. Лук'яненка

Із приїздом до Бельгії Левка Лук'яненка привітали його активістки АОЛПУ і СКВУ, які приїхали туди з Парижу, Франція. Перебували вони у Парижі під час перших днів конференції у питаннях Безпеки і Співробітництва в Европі, тобто перевірки применення і порушень Гельсінкських угод. На фото (вгорі зліва): Віра Еліяшевська, Одарка Полянська, Левко Лук'яненко, Христина Ісаїв, Тетяна Житникова-Плющ, представник бельгійської групи Міжнародної Амнестії та Марія Зарицька.

КОМУНІКАТ В СПРАВІ ВТІКАЧІВ

Світової Ради Суспільної Опіки СКВУ

У таборах втікачів Австрії і Німеччини перебуває велике число українців. Вони сподіваються допомоги на стале поселення до країн Канади, Америки і Австралії. Ця допомога повинна прийти негайно тому, що більшість врікачів є в тих таборах понад шість місяців. По шістьох місяцях вони тратять право дальшого перебування в таборі, а це рівнозначне з поворотом, чи примусовим виїздом з країни тимчасового перебування.

Ми можемо їм допомогти через спонзорство. Участь в цьому повинні взяти всі церковні, громадські і молодечі організації.

Відповідальність, ініціятива, заохота і провід акції спонзорства є в руках проводів Українських Церков, українських крайових репрезентацій і центральних крайових харитативних організацій. Виконання цього залежить від місцевих українських організацій, відділів, філій, станиць та від цілої української спільноти.

Українські втікачі, це часто дуже молоді і життєво недосвідчені люди, а деякі з них майже діти. Більшість з них живе в дуже поганих таборових умовинах. У своїх життєписах описують, як їх ще змалку переслідувано в школі, роблено велику пресію на зміну віри і ганьблено їх за це, що вони українського роду. Тепер у чужих таборах не хочуть признати їх, як українців, а дальше зараховують до національностей країни їхнього громадянства. (як поляків, руских і т.д.). Просимо всі українські організації, а в першу міру українські церкви зголосити свою готовість спонзорувати дві, три, або більше осіб. У таборах біженців Европи перебуває біля 800 українців. Просимо також піддержати фінансово працю Переселенчих Комісій Мюнхену, Відня і Риму.

Докажім нашу християнську любов і готовість допомогти нашим землякам у потребі.

**Екзекутива
Світової Ради Суспільної Служби
СКВУ**

КОЛИШНІЙ ГОЛОВА КҐБ ВИКРИВАЄ Ю. АНДРОПОВА

Москва. — В несподіваному інтерв'ю для московського журналу „Огоньок" колишній голова КҐБ Володимир Семичастний, який займав цю посаду від 1961 до 1967 року, накинувся з різкою критикою на покійного генерального секретаря ЦК КПСС Юрія Андропова, обвинувативши його у безпосередній участи у масових репресіях.

Ім'я Андропова у „перебудовні" роки було ніби в тіні критики діячів часів брежнєвського застою. Більшість західніх коментаторів вважають Андропова „хресним батьком" Михаїла Ґорбачова і майже ініціятором перебудови і гласности.

В. Семичастний зокрема докоряє Андропова в участи, якщо не в керівництві, кампанією щодо насильної совєтизації Карелії, включаючи райони, відірвані від Фінляндії. Колишній шеф КҐБ не наводить конкретних деталів, однак щось подібне уже повідомляв колишній кореспондент газети „Вашінґтон Пост" у Москві Душко Додер у книжці „Тіні і шепоти", що вийшла у ЗСА у 1986 році.

Додер пише, що совєтизація фінських районів вимагала безжалісности і відданости комунізмові. За словами Додера, у середині 1960-их років у фінській пресі появилися повідомлення, які давали змогу судити про те, що руки Андропова у крові тисяч невинних людей.

Про погану ролю, яку відіграв Андропов у дні придушення мадярської революції, писалося досить багато, але Семичастний обходить цей аспект мовчанкою.

Основний напрям його докорів носить вузько спрямований характер. Будучи протягом багатьох років головою КҐБ, Андропов не міг не знати про діяльність так званої „узбецької мафії, включаючи особистого друга Брежнєва нині покійного партійного боса Узбекістану Шаріфа Рашидова.

„Я маю всі підстави вважати, що Андропов дуже добре знав про все, — сказав Семичастний. — Він знав про злочини в Узбекістані і про те, як вищі чини Міністерства внутрішніх справ покривають ці злочини. Все це на його совісті. Який же він голова, якщо не зміг знайти у собі достатньої мужности, щоб доповісти про все генеральному секретареві або членам Політбюра? Ніхто не сперечається, Андропов був освіченою і культурною людиною, але на пості, який він займав, перш за все потрібна мужність... Так, звичайно, ставши генсеком, він проголосив розумну державну політику, але 15 років перед тим він керував КҐБ так само, як і його попередники. Можливо, він не хотів позбутися місця у Політбюрі".

На закінчення інтерв'ю Семичастний заявив, що КҐБ має невиправдано „роздуті" штати і бюджет.

А. ПАПЕНДРЕУ ПРОГРАВ У ВИБОРАХ

Атени, Греція. — У всенародних виборах прем'єр Андреас Папендреу втратив контролю над грецьким парляментом, одначе його консервативні опоненти правдоподібно могли також не отримати потрібної більшости голосів щоби зформувати новий уряд. Якщо справді консерватисти не отримали потрібної кількость голосів, то Греція в найближчих місяцях буде в кризовій ситуації, що може довести й навіть до нових виборів.

Одначе ясним і незаперечиним залишається цей факт, що грецькі виборці відкинули і відреклися від свого в один час найбільш популярного прем'єра, який від довшого часу не може обтруситися від всякого рода скандалів і який від 1981 року провадив свій поміркований соціялістичний уряд переконливо, не зважаючи на різні нерозважні помилки.

У неділю, 18-го червня ц.р., в цих всенародних виборах Пан-гелленський соціялістичний рух залишився позаду Нової демократичної партії, очолюваної довголітнім політичним суперником А. Папандреу, Константином Міцотакісом. З підрахованих 53 відсотків голосів, демократи отримали 45 відсотків голосів, соціялісти 38.5 відсотків, комуністи та їхні прихильники з інших лівих партій 12.8 відсотків, а менш відомі партії 3.5 відсотка.

К. Міцотакіс заявив, що ясним є, що його партія перемогла, одначе він відразу зазначив, що невідомо хто очолить новий грецький уряд. Хоча А. Папандреу признав публічно, що він програв вибори особисто, в парляменті більшість є таки прогресистів і навіть натякнув на те, що готов піти на спілку з комуністами щоби створити перший коаліційний уряд від 1974 року.

Політичні коментатори та аналітики твердять, що зформування нового грецького уряду не прийде так легко, бо доперва тепер виборці та засоби масової інформації почнуть докладно розглядати кандидатів. Коли прийдеться знову голосувата, то К. Міцотакіс може перемогти, бо має за собою заслуги з часів Другої світової війни.

Знайшли невідомий портрет Т. Шевченка

Київ. — В Черкасах у родині Завалків висить на стіні портрет Тараса Шевченка, який досі нікому не відомий, як і невідомо хто його автор.

Режисер Черкаського обласного клюбу кінолюбителів Михайло Лазарєв, обстеживши портрет, вирішив що він унікальний. Відомості про нього дуже скупі. Знайшла портрет кілька років тому Марія Дмитрівна Завалко в селищі Чобітки Чорнобільського району. Там нищили старі хати та весь старий хутір збиралися пустити під ніж бульдозера (що пізніше й було справно зроблено). Серед інших старих картин та ікон цей портрет привернув увагу жінки. Як він опинився на хуторі, ніхто із старожилів не знав, розповідають лише, що здавен бачили його в одній з хат.

Хутір Чобітки заснував свого часу Яків Понятовський, який працював у місцевого пана управителем. Цілком ймовірно, що поет бував у цих місцях. Адже зовсім поруч Золотоноша, Мойсіївка та Яготин, де він бував напевно.

Полотно прикріплене до рами не металевими, а дерев'яними цвяшками. Хто малював його? Може це майстерно виконана копія? Цілком можливо, що це прижиттєвий портрет Кобзаря. А, можливо, й автопортрет. Підпису на полотні немає, помітні сліди пізніших нашарувань, очевидно портрет підмальовували, отож потрібна експертиза.

Михайло Лазарєв та Дмитро Бондар звернулися до державного музею Т.Шевченка у Києві, де портрет прийняли, описали і сказали, що про результати експертизи повідомлять. Протримали два місяці та так і не знайшли часу для його дослідження, — повернули портрет господарям. І це в той час, коли світ відзначає 175-річчя з дня народження Т. Шевченка.

Однак Боднар і Лазарєв не вгамувалися — не дає спокою думка, що лишається невідкритою ще одна сторінка з життя Т. Шевченка.

Праця НТШ-А стоїть під знаком річниці народин патрона

Ню Йорк (О.К.). — Тут у домі Наукового Товариства ім. Шевченка відбулося в суботу, 10-го червня ц.р., чергове засідання пленуму, на якому члени звітували за чотири місяці діяльности та подали пляни праці на майбутнє.

Прийнятим звичаєм наради відкрив та проводив ними голова НТШ-А д-р Ярослав Падох, який на початку відмітив однохвилинною мовчанкою відхід у засвіти дійсного члена НТШ-А о. митрата Ізидора Нагаєвського.

Д-р Я. Падох подав обширний звіт із виконаних завдань, зосереджуюсь особливо на вдалій і першій соборній науковій конференції Шевченкознавства, що відбулася в Ню Йорку 25-го березня ц.р. при співучасті чотирьох гостей з України та численних доповідачів із ЗСА і 600 учасників-слухачів. Гості з України відвідали також НТШ-А і дістали в подарунку деякі видання. Крім цієї конференції, яка мала так особливий характер, у 175-річчя з дня народження Патрона НТШ-А цілу свою діяльність в цьому році спрямовує на відмічення тої річниці. Першим кроком до того було випущення репрезентаційного видання книжки про життя Т.Шевченка пера Павла Зайцева в перекладі на англійську мову проф. Юрія Луцького, яке повинно бути в усіх американських бібліотеках. Плянується також ще в тому році видати перший том Шевченкознавства, до якого увійдуть кращі доповіді з Шевченкознавчих конференцій, що їх влаштовує НТШ. Для підкреслення єдности із українським народом на батьківщині, Управа НТШ-А переслала 1,000 дол. на побудову пам'ятника Т.Шевченкові у Львові і вже отримала потвердження цього датку.

Голова НТШ-А звітував також про пляни відзначення 25-річчя встановлення пам'ятника Т.Шевченка у Вашінґтоні, створення комітету в цій справі, якого він є головним ініціятором, та дату цих святкувань — суботу, 7-го жовтня 1989 року. В цьому дні має відбутися зустріч громадянства біля пам'ятника, а по полудні святочний концерт. В цілі підготування цих святкувань створено окремий комітет, який відбув вже ряд засідань.

Суботні доповіді, що їх організує секретар проф. Василь Калинович, справи стипендій, побудови пам'ятників на гробах двох добродіїв НТШ-А, Олени Джуль і д-ра Романа Лисяка, спадку О.Джуль і співпраці у ділянці Енциклопедії Українознавства були також темою звітування д-р Я. Падоха.

Черговим звітодавцем був науковий секретар проф Леонід Рудницький, що подав інформації про видавничу діяльність і її пляни не лише на найближче майбутнє, але і на дальшу мету. Незабаром буде друкований перший том поезій Юрія Клена, вже зовсім готовий збірник на пошану проф. Григорія Лужницького за редакцією Василя Ящуна, збірник на пошану проф.

(Закінчення на стор. 3)

„Дніпро" з Дніпропетровська змагатиметься з американською збірною у Філядельфії

Філядельфія (М.Б-й). — Тут в п'ятницю вечером, 25-го серпня ц.р., на футбольнім грищі Пенсильванійського університету Френклін Філд відбудуться міжнародні змагання копаного м'яча між збірною ЗСА і футбольною дружиною „Дніпро" з Дніпропетровська, Україна. Згадані змагання матимуть товариський характер.

Про приїзд „Дніпра" до Філядельфії повідомив Вернер Фрікер, президент Футбольної федерації ЗСА. В. Фрікер є відомим будівельним підприємцем в Горшам, Па.

Футбольна дружина „Дніпро" є чемпіоном вищої ліґи СССР. Цей спортивний клюб є першим самостійним клюбом в СССР.

В змаганнях за першенство футбольної ліґи СССР грачі „Дніпра" в 15-ти змаганнях не пропустили ні одного голя в свої ворота, а в себе вдома не програли ні одних змагань. Найкращим стрільцем „Дніпра" є Євген Шахов. Він є також одним з найкращих стрільців вищої ліґи СССР. Головним тренером „Дніпра" є Євген Кучеревський.

Дейвид Бреннер, президент Філядельфійського спортового конґресу, передбачує від 40,000 до 50,000 глядачів на згаданих змаганнях.

Про особовий склад дружини „Дніпро" ще не повідомлено офіційно. Однак передбачується такий склад „Дніпра": Багмуд, Вишневський, Краковський, Кудрицький, Лютий, Сон, Сидальников, Тищенко, Шахов, Шквирін, Шох, Чередник, Червоний, Юдін і Яровенко.

По додаткові інформації, або в справі квитків вступу слід телефонувати на число (215) 898-6151, або писати на адресу: University of Pennsylvania Tickets, Franklin Field, 235 S. 33rd Street, Philadelphia, Pa. 19104.

Гантер жертвує на пам'ятник Т. Шевченкові у Львові

Гантер, Н.Й. (М.К.). — Заходами місцевого Церковного Комітету української католицької церкви св. Івана Хрестителя тут було висвітлено відеострічку концерту в пошану Тарада Шевченка, що відбувся у Львові весною цього року. Всі присутні з пошаною вислухали весь концерт, коментували поодиноких виконавців і зі зворушенням стоячки прослухали Шевченкового „Заповіту".

На заклик члена комітету було проведено збірку на побудову пам'ятника Т.Шевченкові у Львові. Зібрано суму дол. 607, які передано на відповідне конто з „Самопомочі" в Джерзі Сиmі. Комітет просить шанувальників церкви в Гантері, вакаційних гостей і усіх кому близька й дорога постать Т.Шевченка й звеличення його 175-ліття пам'ятником у Львові, пересилати свої пожертви до: Self-Reliance A/C 4703, 558 Summit Ave., Jersey City, N.J. 07306.

ІНЖ. Р. ГАВРИЛЯК ОЧОЛИВ ТУІА

Ню Йорк (Л. Калинич). — В суботу, 13-го травня ц.р., відбулися в Українському Інституті Загальні збори Товариства Українських Інженерів Америки (ТУІА), які відкрив голова Управи інж. Юрій Базилевський. Він запропонував на предсідника зборів інж. Д. Ґечу та секретарів інж. Р. Гавриляка та інж. М. Турецького, яких до цих функцій вибрано.

Інж. Г. Гавриляк

Предсідник зборів відчитав привіт від Світової Федерації Інженерних Товариств і після прийняття порядку нарад приступлено до звітування керівних органів ТУІА, а саме голови Ю. Базилевського та членів Головної управи М. Маґуна, І. Хамуляка, Р. Гавриляка, О. Мороза, З. Туркала, В. Лехіцького, І. Заяця та Л. Калинича. Уступаючий голова відчитав вичерпний звіт про діяльність ТУІА за час останньої каденції від травня 1987 року до травня 1989 року. Слід підкреслити, що інж. Базилевський сповнював відповідальні обов'язки голови ТУІА через останні три каденції. У його слові інж. Базилевський згадав що управа влаштувала ряд наукових конференцій із співпрацею місцевих відділів. Ці наукові конференції відбулись на Союзівці, в Дітройті, Ню Йорку та Лос Анджелесі і вони в більшості були присвячені 1000-літтю Хрищення України. З приводу V Конґресу СКВУ, ТУІА взяло участь у конвенції Українських інженерних Товариств в Торонто. ТУІА є членом СКВУ, а через Федерацію є також членом Секретаріяту СКВУ. ТУІА, будучи частиною української громади, брало участь у конференції Центральних Українських Академічних Товариств та конференції Безсторонніх Організацій. У закінченні уступаючий голова склав подяку членам Головної управи, головам відділів та всім членам ТУІА за співпрацю за останніх шість років.

Після звітів уступаючої Управи відчитано звіти від Відділів ТУІА у Дітройті, Каліфорнії та Міннесоті. За Відділ у Філядельфіїм звітував інж. Зиблікевич. Від Контрольної комісії звітував інж. Є. Змий.

Після ділової дискусії та конструктивних коментарів одноголосно уділено абсолюторію уступаючій Управі, а інж. О.Ґлют в імени Номінаційної комісії подав вислід виборів до Головної управи ТУІА: голова — інж. Р. Гавриляк, члени Управи: інженери В. Гнатківський, Л. Пахолюк, В. Мисак, І. Мокрівський, В. Маґун, М. Гнатейко, З. Туркало, З. Салевич, Л. Калинич, Є. Змий, О. Мороз, І. Заяць, В. Чарторийський.

Після вибору нової Управи продискутовано плян праці та проєкт бюджету на слідуючу каденцію який предложив інж. В. Маґун. Згодом приступлено до вибору Номінаційної комісії, до якої увійшли: Ю.Базилевський, М. Турецький, І. Хамуляк, М.Чайківський і Д. Ґеча. У дальшому голова інж. Базилевський передав грамоти членів-сеньйорів, що ними стали інженери: Гавриляк, Цеплий, Гайдукевич, Лазуренко, Туркало, Маґун. Він також відчитав листа з признанням та подякою інж. Хамулякові за його вклад праці для ТУІА. Предсідник зборів вручив теж грамоту члена-сеньйора інж. Базилевському з признанням та подякою за його працю на пості голови через шість літ. На рекомендацію Відділу в Дітройті надано звання почесного

(Закінчення на стор. 4)

У СВІТІ

ФРАНЦУЗЬКА ГАЗЕТА „Фіґаро" опублікувала інтерв'ю з польським лідером генералом Войцехом Ярузельським, який твердив, що нинішня хвиля політичних реформ у комуністичних країнах Східньої Европи вказує не на занепад, а на відродження комуністичної ідеології. „Ми тепер знову повертаємося до джерел нашого вчення", — сказав Ярузельський, додавши, що головну вину за „виродження" комуністичної ідеології несе Сталін. У своєму інтерв'ю, що появилося напередодні офіційної візити президента Франції Франсуа Міттерана в Польщу, генерал Ярузельський відзначив, що, на його думку, потяг до політичних реформ — не просто мода. Польському лідерові задали питання, як він розцінює нищівну поразку Комуністичної партії у парляментських виборах, що відбулися недавно у Польщі, Войцєх Ярузельський відповів, що уперше чергу він захоплений „дисциплінованістю в рядах прихильників 'Солідарности'".

ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКА ГАЗЕТА „Вельт" повідомляє, що в Кілі заарештований політичний втікач з Перу 45-річний Люїз Альберто Чунґа Гуарес, якого обвинувачують у передачі інформації, що має військове значення, розвідці комуністичної країни, як вважають, Східній Німеччині. Від 1972 до 1974 року Гуарес представляв на кільському суднобудівному заводі перуанську військово-морську фльоту, за замовленнями якої тут будувалися підводні човни. У 1976 році Гуарес знову прибув у Західню Німеччину і звернувся до властей з просьбою надати йому політичний притулок. У серпні 1982 року під час відвідання Східнього Берліну він був завербований неназваною розвідкою і погодився постачати дані про підводні човни. Кілька разів Гуарес їздив у Перу, де зустрічався з колишніми колеґами-офіцерами. За попередніми даними, шпигун встиг переправити на Схід коло 30 фотографічних плівок, зфотографованих зі секретних документів.

У ВАРШАВУ з офіційною візитою прибув президент Франсуа Міттеран. Виступаючи на влаштованому на його честь обіді, Міттеран високо оцінив процес демократизації, що відбувається у Польщі, і особливо результати перших за післявоєнний період вільних виборів. „Те, що нині відбувається у Польщі, — сказав президент, — виходить за узаконені рамки". У четвер, 15-го червня, Ф. Міттеран зустрівся з прем'єр-міністром Раковським, після чого французький гість відправився у Ґданськ, де зустрівся з лідертом „Солідарности" Лєхом Валенсою. Міттеран особливо зупинився на зовнішній заборгованості Польщі, яка нинi становить 39 більйонів долярів. Президент Франції пообіцяв підтримати просьбу Польщі про надання їй додаткових короткотермінових кредитів.

ТИСЯЧІ ВОДІЇВ АВТ оголосили загальнокрайовий страйк на знак протесту проти підвищення цін на бензину, які лише за минулий тиждень підскочили удвічі. Сандіністський уряд післав спеціяльні поліцейські частини для розгону мітинґів страйкарів. Інші підрозділи дістали завдання провести серію арештів спекулянтів валютою. Ці заходи не додали урядові популярности, а опозиція серйозно розраховує на перемогу у виборах, що заплановані на лютий 1990 року.

В АМЕРИЦІ

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ великою перевагою голосів одобрила цілий плян президента Джорджа Буша, виробленого для рятування занепадаючої ощадностево-позичкової індустрії. Спершу було одобрено окрему умову для застосування цього пляну, а тоді голосами 320 до 97 одобрено плян в цілости. Одною із точок цього пляну є гострі вимоги щодо суми капіталу даної інституції, щоби в майбутньому забезпечити вклади членів. Проти цього дуже виступала вся ощадностево-позичкова індустрія, бо це обмежує рухомість ними готового капіталу членів. Це мабуть вперше законодавче тіло зуміло протиставитися сильному натискові та впливовому лаббі. Суму 157 біл. дол. включено до державного бюджету, що не дуже вигідне Адміністрації.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ТЕ, що президент Джордж Буш запропонував продовжити каденцію урядування шефові штабу збройних сил ЗСА адміралові Вілліямові Кров, то він все ж таки вирішив у вересні ц.р. іти на пенсію. Припускають, що його місце шефа штабу збройних сил ЗСА припаде теперішньому його заступникові генералові Робертові Герресові.

НА ЩОТИЖНЕВОМУ ПОЛУДЕНКУ з президентом Джорджем Бушом минулого четверга віцепрезидент Ден Квейл отримав нове завдання: під час відвідин Центральної Америки переконати провідників Ґватемалі, Гондурасу, Ель Сальвадору та Коста Ріки щоби домагалися усунення від влади панамського диктатора Мануеля Антонія Норієги. Зуваги на те, що президент Джордж Буш і державний секретар Джеймс Бейкер всеціло зайняті подіями в Китаї, НАТО і Совєтським Союзом, то постать віцепрезидента Д. Квейла стає чим раз більше відомою в Центральній Америці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Розкол у комунізмі

Зворот у Китаї від волелюбних масових демонстрацій до військово-поліційного терору не знайшов ані трішки позитивного відгуку ні в демократичному ані теж в комуністичному світі.

Президент Буш делікатно й обережно натаврував мирних демонстрантів, висловивши солідарність з усіма, що змагають до демократії. Тоді ще не було відомо, що екстремісти у Пекіні візьмуть верх, почнуть масово виарештовувати недавніх демонстрантів, що трьох арештованих засудять на смерть, як зрадників і вбивників вояків, що хвиля поліційного терору і нагінки проти ,,хуліганів" і ,,контреволюціонерів" покотиться по всій велетенській території Китаю. Не було ще відомо, що китайський уряд зважиться на такі вчинки, як публічне проголошення наказу арештування китайського подружжя активістів, яке найшло прибіжище в американській амбасаді, і що з Китаю видалять двох поважних американських журналістів. Буш не зайняв ще до тих подій становища. Уряд ЗСА покищо обмежився до рішучої неґативної відповіді державного секретаря Джеймса Бейкера китайському амбасадорові у Вашінґтоні, який передав вимогу свого уряду, щоби видати китайським властям оцих двоє дисидентів.

Але колишній президент Роналд Реґен у своїй промові в Лондоні ствердив заламання комунізму у всьому світі, привітав те явище і різко натаврував поведінку китайського уряду. Таке саме становище займають люди в усьому світі. Не тільки у світі існуючої демократії, але й у тих комуністичних країнах, в яких почався зворот до демократичної волі. Найприкрішою, мабуть, несподіванкою для пекінських лідерів Денґа і Лі була заява Міхаїла Ґорбачова у столиці Західньої Німеччини Бонні безпосередньо перед його відлетом до Москви, що події в Китаї ,,шкодять його (Ґорбачова) реформам". Це теж ще дуже бліда подія у порівнянні з ходом подій у Польщі і на Мадярщині. В минулому тижні, докладно минулого четверга і п'ятниці 15-го і 16-го червня 1989 року, вся Мадярщина стояла під знаком регабілітаційної маніфестації у честь розстріляного большевика мадярського прем'єра Імре Надя, який очолив був революцію проти супремації Москви у 1956 році. Тоді мадярська армія солідаризувалася з студентами, робітниками й інтеліґентами, які розпочали були той свобідний рух. У Китаї покищо не видно якогось розколу в армії та взагалі в державному апараті. Покищо працює репресійна машина військово-поліційного терору. Як це довго триватиме?

На цьому місці були вже міркування на цю тему. Можна повторити, що годі передбачити дальший хід подій. Але вже є деякі цікаві познаки. Появилася вістка, що лідер переможної в недавніх виборах у Польщі ,,Солідарности" Лех Валенса запропонував своє посередництво між китайським урядом і тамошнім робітничим світом. Можна здогадатися, що Валенса — відома фіґура для такої місії і що радше генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй зголоситься до такого посередництва — коли в пекінській верхівці настане трохи протверезіння. У китайських дільницях кількох найбільших американських міст запанувало пригноблення, яке межує з розпаччю. На президента Буша йде натиск, щоби він ,,щось діяв" — натиск зрозумілий, але недоцільний і безвиглядний. Показували на телевізійному екрані власника великої нюйоркської-китайської фірми продажу китайських імпортованих товарів, зокрема одягів, який бідкав, що йому і подібним іншим фірмам грозить банкрутство, бо зірвався зв'язок з їхніми доставцями з Китаю. Даний нюйоркський китаєць розкладав руками: ,,Як президентові Бушеві не вдалося безпосередньо телефоном сконтактуватися з китайським урядом, то тим паче ми не маємо ніякого контакту".

Вільний західній світ пильно стежить за подіями в комуністичних країнах. Наприклад: диктор телевізійної мережі Ей-Бі-Сі Дженнінґс, який їздив з президентом Бушем до Токіо, Пекіну і на конференцію НАТО, полетів до Будапешту і відтіль оповідав про переломову в історії Мадярщини подію — пошанування Імре Надя, який був анатемою для Андропова. І коли в наступному місяці Буш поїде до Польщі і Мадярщини, то всі часописи світу будуть подавати вістки про те, як його вітали і що він заявляв. Якщо до того часу не буде відвороту від теперішнього божевільного курсу політики китайського уряду, то напевно під час тієї подорожі американського Президента справа Китаю буде ще раз порушена.

Вийнятковий стан, поліційний терор, закриття кордонів і припинення видачі віз на виїзд, припинення зв'язку з зовнішнім світом, доведення до того, що Західня Німеччина вже відкликала з Пекіну свого амбасадора, а з Америкою, Британією і Японією погіршились відносини — як довго китайський уряд, поклоняючись марксизмові, ступатиме щораз далі до свого самогубства?!

Володимир Жила

,,БОРІТЕСЯ — ПОБОРЕТЕ!"

(До 110-річчя з дня народження Симона Петлюри)

,,Якої б долі не судилося українському народові ще пережити, він все одно своє право на самостійне життя вибере".

Симон Петлюра

З ім'ям Симона Петлюри пов'язана ціла епоха в розвитку українського політичного відродження. На його долю, до речі, випала висока честь — продовжувати й розвивати в нових історичних умовах революційні традиції українських патріотів. Умови ж були складні, драматичні, а часом і трагічні. Зорієнтуватися в них, не збитися на манівці, а вибрати правильну дорогу молодому революціонерові було нелегко.

Ще не цілком двадцятилітнім юнаком він стає членом таємної української громади, що згодом виросла у зв'язок Української Революційної Партії в Полтаві. У ці ж юнацькі роки почалися і його перші переслідування, арешт як активне скитання по різних місцях України і Росії. 1902 року Петлюра опинився на Кубані. Тут зблизився й подружив з кубанськими козаками. Праця над архівами їхнього минулого стала ,,університетом" для молодого революціонера та багато в дечому причинилася до вироблення характеру майбутнього провідника України. Він уже тоді виявився ,,патріотом із перевагою у всьому національного". Перебуваючи у Львові, Петлюра зробив напрочуд добре враження на своє нове оточення. ,,Пригадую собі, як нині, — пише Володимир Левицький, — Симона з часів 1905 р., цю незвичайну милу, товариську і шляхетну людину, людину бадьору й життєрадісну, дуже працьовиту, повну енерґії й запалу для справи, якій служила, людину дуже ніжньої і чулої душі, що самою своєю появою в товаристві робила на нього дуже мале враження. Симона всі любили".

Петлюра ніколи не був партійним політиком-фанатиком, а навпаки плекав також широкі літературні зацікавлення. У Львові, наприклад, він близько співпрацював з Іваном Франком. Проте до кристалізації його національно-політичного світогляду прийшло тількищо в Москві, напередодні Першої світової війни. Там визріло і його поняття наскрізь універсального українського націоналізму. Там створив він і свою концепцію України як політичної одиниці й то не тільки в межах різноціонального Сходу Европи, а в площині міжнародних загальноевропейських взаємовідносин. Виявом цього був відомий маніфест, опрацьований Петлюрою на початку Першої світової війни. Цим маніфестом він зробив перший рішучий крок в українській закордонній політиці, орієнтуючись на Антанту й в цьому якраз заховалася особлива вартість цього документу.

Як автор, співредактор і редактор, Петлюра протягом свого життя розгорнув широку народно-усвідомлюючу роботу. Його тематика була завжди всебічною, він відгукувався на всі найбільш пекучі справи України. При тому ніколи не залишився осторонь подій і явищ своєї епохи, а навпаки, завжди стояв у кровних зв'язках з народом, у якого набирався снаги, завзяття й мудрости. Його серце часто сповнялося тривоги, занепокоєння, але він з гнівом відкидав фарисейські плачі й виття фальшивих оборонців народу. Його вірність народові й революції була постійно виразною. Здається, що до такої чіткости у визначенні громадянсько-політичної дії в цю пору ніхто з сучасників Петлюри не піднявся.

Як член Української Революційної Партії, згодом Української соціял-демократичної робітничої партії — Петлюра, віддаючи данину часові, мотивував національні постуляти інтересами розвитку робітництва, але фактично належав до тих, які чітко висували українські національні потреби й навіть домагалися окремої української партійної організації. ,,Таким чином у партійно-політичній схемі інтернаціонального соціялізму в писаннях Петлюри, — як стверджує Дарія Ребет, — іманентно і ясно був вбудований національний принцип — як самозрозумілий феномен життя". Згодом в ході державної діяльности прийшов час, коли Петлюра, залишивши ряди УСДРП, чітко поставив державні інтереси вище інтересів партії.

Симон Петлюра був також і свідомим носієм ідеї соборности. І тому іронією долі треба вважати акт договору з Польщею коштом Галичини. На нашу думку, це було ніщо інше як політично-стратегічний маневр у шуканні виходу з безвихідного становища. Як реальний політик, треба ствердити, що Петлюра мав мужність приймати й непопулярні рішення у своїх намаганнях продовжувати визвольну боротьбу українського народу.

За час визвольної боротьби, Петлюра, як ніхто інший з наших революційних діячів завжди наполегливо стояв за збройну готовість країни, приймаючи пряму участь у воєнних діях. І саме це заслужено винесло його на передове місце серед державнотворчих мужів Української Революції.

Вийшовши на еміґрацію після програної збройної боротьби, Петлюра продовжував свої визвольницькі зусилля у вірі, що справа України таки вирішиться й то ,,підрахунком організованих сил нашої нації". Коли це станеться, він не знав, проте вперто вірив, що український нарід ,,своє право на самостійне життя (таки) вибoре".

Підсумовуючи, скажемо, що своєю невтомною працею і усім своїм життям до трагічної смерти включно, Петлюра ствердив, що ідеалом його було ніщо інше, як збройна боротьба за долю України за принципом: ,,Борітеся — поборете!"

Р. Б.

Про вояцьку святиню Буковинського Куреня

З об'єктів гідних уваги в Кергонксоні, Н. Й., крім загальновідомої Оселі УНСоюзу Союзівка, є ,,Вояцька Святиня — Церковця Пам'ятник" Буковинського Куреня. Це символічний надгробний пам'ятник відомим і невідомим, росіяним по широкому світі борцям за волю Батьківщини.

Церковця стоїть на скелистому, порослому сосонками узгір'ї, що її здвигнув на своїй власній садибі командир Буковинського Куреня, член Організації Українських Націоналістів, провідник ОУН на Буковину і Басарабію за першої большевицької окупації, діючий референт Військових Справ на Східніх землях України при Керівництві Військового Ресорту в Українській Національній Раді в Києві 1941-1942 роках полковник Петро Войновський. Він, почавши від підмурівку до надбаного хреста власними руками, без будь-якої допомоги виконав усе власним коштом.

Правда, церковця, споруджена у пам'ять усіх воїнів України, одначе на пропам'ятній таблиці, що вмурована на зовнішньому підмурівку окремо згадані найближчі будівничому: ,,На вічний спогад про бойовиків Організації Українських Націоналістів і Воїнів Буковинського Куреня, які полягли у боротьбі проти загарбників землі Української".

Буковинський Курінь, що у криваві роки Другої світової війни, складався поголовно з членів ОУН, пішов шляхом з Буковини і Басарабії до Києва з метою скласти присягу тогочасному, як здавалося, репрезентантові державности — Українській Національній Раді. І хоч як важким був марш до Києва, проте як радісно й бадьоро було нам крокувати вулицями свого столичного міста — святого Києва,

На жаль, воєнно-політичні події перекреслили плянування Куреня, якому довелося збройно змагатися не тільки на Буковині і Басарабії, по степах і містах східніх земель України, в лісах і болотах Білорусії, але і в далекій Франції. Недавно там був споруджений надгробник поляглим нашим воїнам на тій чужій землі. На жаль, десятки тисяч поляглих у підпіллі у двох світових війнах не мають надгробників. Не має їх теж безліч борців та звичайних мирних громадян, що їх замучив жорстокий окупант. Навіть високі могили-кургани, свідки нашого славного минулого, впали жертвою жорстокости окупанта. І на західніх землях України, де народ написав високі могили ,,Борцям за волю України", ворог поскидав з них хрести а самі могили зрівняв з землею.

Лише в чужині триває культ героїв-воїнів. Є пам'ятники на наших оселях, на цвинтарях св. Андрія, св. Духа, а зокрема величавий храм-пам'ятник у Бавнд Бруку. Н. Дж.

Саме ця ідея і шляхетна ціль — вшанувати пам'ять воїнів свого Куреня присвічувала полк. Войновському і дала змогу зреалізувати цей задум побудовою цієї гарної вояцької церковці. Чи можна краще вшанувати пам'ять своїх побратимів, що віддали своє життя за волю України?

Ця вояцька церковця — це символічний пам'ятник усім воїнам усіх армій, усіх формацій військ України, членів УВО, ОУН.

На дверях церковці герб їхнього першого Митрополита Петра Могили, їхнього гетьмана всієї України Івана Мазепи, у середині герби їхніх земель.

Від здвигнення Вояцької Святині пройшли роки і надійшов час передати опіку над вояцькою церковцею молодшим, яким доведеться рятувати від забуття усе те, що творили і зберегли їхні батьки.

Святочна передача одної з естафет молодшим відбудеться у неділю, 9-го липня ц. р. Молитовну опіку над церковцею перейме, новоіменований почесний капелян Куреня, Єпископ Української Автокефальної Православної Церкви, народжений поза землею його предків, Преосвященіший Владика Антоній.

Святкування 9-го липня 1989 року почнуться Архиєрейською Літургією о год. 10-ій ранку. Після Богослужби відправиться Панахида за душі славної пам'яті поляглих воїнів. Перед Панахидою виголосить слово Владика Капелян і дехто з делеґатів-військовиків. Продовження урочистости відбудеться в залі ,,Веселка" на ,,Союзівці від год. 1:30 по пол., а саме: бенкет з мистецькою програмою з участю відомих мистців: проф. Дарії Гординської-Каранович, Марти Кокольської-Мусійчук, Святослави Жили-Качарай, Ольги Білозор-Цеґельської, композитора-диригента Лева проф. Рафаїла Венке і Миколи Голодика.

Д-р Франко Сисин

СПРАВА УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ НА АМЕРИКАНСЬКІЙ ВИСТАВЦІ В УКРАЇНІ

I.

Десятого травня ц. р. я пішов з Євгеном Іванцівим з вашінґтонського бюра Українського Народного Союзу та Іриною Халупою з Інформаційного бюра Українського Конґресового Комітету Америки на зустріч у бюрі Майкла Шнайдера, заступника керівника Інформаційної агенції ЗСА. Зустріч зорганізовано у відповідь на затривоженість української громади, що на виставці ,,Проєктування ЗСА в українських містах будуть передусім російськомовні перекладачі та інформаційні матеріяли російською мовою. Серед дев'ятьох міст, у яких має відбутись виставка, є Одеса і Донецьк.

Присутніми на зустрічі були Вілліям К. Джовнс, директор Служби виставок, Ґреґорі Ґуров координатор американсько-совєтського обміну та Едвард Салазар з бюра совєтських справ Державного департаменту. Хоч головною темою дискусії було те, яка мова має вживатися під час виставки, було також обговорене загальне питання мовної політики у контактах агенції з Україною. Нижче описую ситуацію і дискусію так, як я їх зрозумів, і припускаю, що Іванців і І. Халупа напишуть свої власні враження. Висилаю також цей звіт учасникам зустрічі від агенції, щоб могли виправити мої помилки і подати свої власні погляди на обговорені питання.

Перш за все мене турбувало те чи агенція взяла до уваги свій досвід із влаштуванням виставки ,,Інформація ЗСА" у 1987 році, до якої після великої кампанії української громади, додано чотирьох україномовних перекладачів (працівників агенції)до 23 російськомовних під час перебування виставки в Києві і залучено україномовний додаток до головного російськомовного каталогу. Можна було сподіватися, що після того досвіду організатори виставки подбають про затруднення значного числа україномовних перекладачів на наступну виставку і що будуть призначені фонди на український випуск головного каталогу. Хоч аж до відносно пізнього етапу організаційного процесу не було відомо, які міста відвідає виставка, все таки, з уваги на розміри Української ССР і значне число великих міст в Україні кожна виставка буде принаймні в одному українському місті.

Після дискусії з персоналом агенції я ствердив з розчаруванням, що мало зроблено для збільшення вжитку української мови для теперішньої виставки.

1. Ґіди: Агенція знов шукала російських перекладачів. У оголошеннях не було конкретної згадки про потребу українських ґідів-перекладачів. У ніякому оголошенні не стверджено, що першість буде надаватися особам, які знають мови СССР у додаток до російської. З огляду на таку процедуру трудно зрозуміти, як організатори плянували придбати добре вишколених україномовних перекладачів, які мали б перейти перевірку уряду безпеки ЗСА та бути готовим поїхати восені на об'їзд українських міст. На зустрічі не вказано, скільки є україномовних ґідів на українські міста і чи агенція знов не вийде із ситуації так, як в минулому, і перекине кількох українських перекладачів із свого персоналу, щоб надолужити брак україномовних ґідів. Не сказано теж чи буде їх більше, ніж чотири особи, висланих на виставку останнього разу.

2. Групування міст: Агенція уважає, що найбільш корисно є висилати ґіди на три місяці до трьох міст. Тому агенція арґументує, що задорого є висилати неросійськомовних ґідів тільки до одного міста і що треба наймати тільки перекладачів, які говорять по-російськи. Оскільки до теперішнього об'їзду включено два українські міста, агенція повинна могти зменшити кошти, забезпечуючи вміщення Одеси і Донецька в тому самому етапі і призначуючи на цей етап усіх україномовних перекладачів. Включення Одеси серед перших трьох міст маршрути (як третього міста), а Донецька у другому етапі (як четвертого міста цілої маршрути) вказує, що ті які плянували не шукали способів більш економічного і корисного затруднення україномовних ґідів.

3. Каталог: Хоч під час цього об'їзду виставка буде у двох українських містах, україномовні матеріяли будуть зіпхнуті на підрядне місце у вкладці до російськомовного каталогу.

Попри невтішну історію плянування вжитку української мови на виставці організатори запевнили нас, що, ідеально беручи, вони б хотіли, щоб усі ґіди в українських містах уміли говорити по-українськи, і що перешкоджає тому тільки обмежений бюджет. Вони доказували, що вживання іншої мови, крім російської, значно збільшує кошт виставки. Але по суті вони рішили призначити менше фондів на неросійськомовних ґідів, а більше для збільшення кількости відвідуваних міст.

Закінчення буде.

НОМІНАТ ПРЕЗИДЕНТА Джорджа Буша на пост амбасадора ЗСА до Південної Кореї Доналд П. Ґреґг на переслуханнях перед сенатською Комісією закордонних зв'язків заявив, що він завжди говорив правду про свою ролю в ірано-контра афері. Це вже друге з черги переслухання цього номіната, бо деякі демократи — члени цієї комісії задивляються досить скептично на його свідчення тому, що Д. Ґреґг продовж попередньої адміністрації президента Роналда Реґерна був постійним дорадником в справах крайової безпеки тодішньому віцепрезидентові Джорджові Бушові. Демократи конче хочуть доказати, що Д. Ґреґг мав відомості про ірано-контра аферу через зв'язки із своїм приятелем Феліксом Родріґезом, колишнім працівником Центральної Розвідчої Служби.

Олена Мовчан

СВЯТО 175-ЛІТТЯ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА В УКРАЇНІ

(Очима туристки)

Будапешт — Київ — Канів

I.

Згідно з пресовими повідомленнями, завершення величавих свят 175-ліття народження нашого Великого Кобзаря і Пророка Тараса Шевченка в Україні мало бути здійсненим в Каневі на його могилі та в Києві в днях 21-го і 22-го травня ц.р. Їду туди! Сім років минуло, коли авторка цих рядків була в Україні на могилі Тараса. Цікаво, як там тепер є? А тим більше чекати до наступної ,,заокругленої" дати-дати народження чи до дати смерти Поета було б дуже довго.

Поїздка потягом з Будапешту до Львова нічого особливого не уявляла, хіба за вийнятком одного ,,невеличкого", але незабутнього ,,розмовного випадку". Біля мене у вагоні присівся один чоловік середнього віку, який, будучи чимсь незадоволений, говорив не то до мене, не то до самого себе досить збуджено й схвильовано. Оскільки він говорив російсько-українським жарґоном, я запитала його чи він українець чи росіянин?

— Ні, я не русскій — я українець, точніше, я є хахол, — почула я відповідь.

— Хахол? — не без здивування запитую його. — Та я почувала б себе дуже ображеною, якби хтось назвав мене хохлушкою, а не українкою.

— Ну, і що з того? — відповідає мій співбесідник. — Рускі називають нас хахлами, а ми їх називаємо кацапами, але я не думаю, щоб вони за це ображувалися.

Навела я тут цю болячку тому, що мені аж ніяк не вірилося, що хоч від часів царської Росії минуло вже 70 років, проте слово ,,хахол" в Україні і досі залишається популярним. Сподіваюся, що принаймні слово ,,малорос" уже стало архаїчним словом.

Під час полету від Львова до Києва, на щастя, не сталося жадних особливих ,,випадків" — якщо б не було, одного, а саме: хоч згідно розкладу, до Львова я прибула своєчасно аби всісти на літак, який мав мене відвезти до Києва, проте не так сталося, як бажалося. Виявилося, що літак на Київ відлетів вже три години перед тим, як ми дісталися до Львова. Довелося затратити ще три години на гострі ,,дискусії" з різними службовцями інтуристичного бюра аж поки, нарешті, вдалося дістати квиток на місте в літаку, який нас відвіз до золотоверхого Києва.

Нарешті — Київ! Золотоверхий Київ! Київ, який, якщо вірити директорові Інституту Археології АН УССР І. Артеменкові, ,,генетично" вже має не одну або дві тисячі років, але один мільйон років свого існування! Як подає варшавське ,,Наше Слово" в числі за 12-те лютого 1987 року. Артеменко дійшов до такого висновку на підставі археологічних розкопок в дільниці Києва — ,,Китаєве", де знайдено докази на те, що там вже жили люди один мільйон років тому і що згідно з ,,генетичним кодом", ті люди були слов'янами, тобто, предками українців. Ну, як там було більйон років тому — залишимо цю справу археологам. Мене в даному випадку цікавить — як виглядає Київ тепер?

Назовні наша столиця Київ — ,,Париж сходу Европи", як дехто його називає, гарне, чисте і привабливе місто. Також кількістю населення Київ досить швидко побільшується: коли 1959 року там проживало 1,102,000 населення, тепер там уже мешкає понад два мільйони люду. (Чи населення там побільшується за рахунок українців — це вже інша справа).

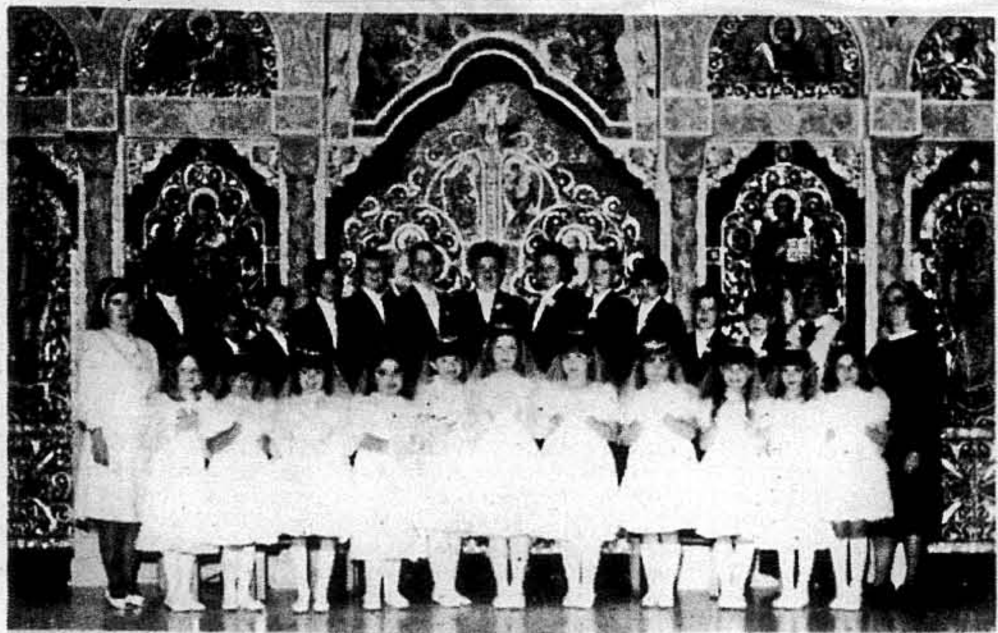
Але мовно Київ і далі, наскільки можна судити з наших спостережень, стоїть на тому ж самому місці, як 1982 року — там і далі в абсолютній більшості панує мова російського ,,старшого брата". В столиці країни майже не почуєте мови народу тієї країни. Чи це не трагічний парадокс кінця XX століття?

Але перед тим, як буде мова про Київ, нам треба дістатися до Канева на могилу Т. Шевченка, де 21-го травня, мав відбутися передостанній день святкувань 175-ліття його народження. І тому на другий день вранці 21-го травня прямую на Дніпрову пристань біля Києва, всідаю до ,,Ракети" (пароплав) і разом з іншими пасажирами по хвилях Дніпра пливемо до святої для всіх українців могили Тараса Шевченка. На жаль, наш пароплав не доходив до самого підніжжя Чернечої гори, на якій є могила Тараса, а лише на віддалі 4-ох — 5-ти клм. перед горою. Цих кілька кілометрів треба було йти пішки. Коли комусь вдавалося всісти до авта, яким не заборонялося їхати по цій дорозі, то по дорозі такі авта міліція зупиняла і наказувала пасажирам висідати.

І ми йшли! Тим більше, що була чудова весняна погода, яка тільки буває в Україні в травні, і тому навіть, не зважаючи на брак витривалости щодо мандрівки на дальшу подорож, ми з приємністю вирушили в дорогу. І тут знову нас спіткала хоч і маленька але малоприємна пригода чи зустріч. По дорозі я запитала якогось чоловіка, як далеко ще треба йти до могили Шевченка? Не відповідаючи на моє питання, він сказав на ,,общепанятном язике": ,,А для чаво вам надо туда іті? Вам нє нужно туда іті". Дивно — чи не так? Не виглядало, що то був хтось з наших людей. Тим більше, що чим ближче ми наближалися до могили, по обох боках дороги стояло чи сиділо наших селян переважно у вишитих українських сорочках, пропонуючи всякого роду вироби — починаючи від різного роду безалькогольних напоїв, і кінчаючи свіженькими тістечками або домашнього виробу сувенірами. І не зважаючи на це, якийсь напевно чужак запитує — ,,для чаво вам надо іті на тую моґілу?"...

Продовження буде.

Перше Святе Причастя в Ню Йорку

На світлині дітвора парафії церкви св. Юра в Ню Йорку в день свого Першого Святого Причастя 6-го травня 1989 року зі своїми опікунами і учителями (зліва): Сестра Моніка, ЧСВВ, А. Зябняк, парох церкви св. Юра о. Патрикій Пащак, ЧСВВ, і Сестра Гавриїла, ЧСВВ — директор школи св. Юра.

Українсько-Американські Ветерани Дітройту відзначили День Пам'яті

Останній понеділок травня місяця, — це національне свято поминок по упавших американських вояках різних воєн, починаючи від громадянської. Започатковано ці поминки в 1868 році Великою армією республіки, щоб поминати вояків і моряків юнійної армії, які згинули в часах громадянської війни. Це стало згодом американським національним святом, коли ціла Америка віддає честь своїм упавшим воїнам. Відбуваються великі паради, виголошується багато патріотичних промов, кладуться вінки на гробах чи пам'ятниках по упавших воїнах.

Перед у цих святкуваннях ведуть воєнні ветерани. Зорганізовані в різних ветеранських організаціях, вони формують маршові колони, ідуть на могили чи пам'ятники по упавших воїнах, щоб рік-річно відсвіжити пам'ять про них, щоб наново підкреслити їхнє геройство.

Генерал МекАртур, герой Другої світової війни з Японією, з нагоди відзначення його 75-ліття народження й відкриття пам'ятника в його честь в Лос Анджелесі, Каліфорнія, в своїй промові, між іншим, сказав: „Той хто ризикує життям й покладе його на жертівнику батьківщини в потребі, це без сумніву є найбільш лицарський жест людства. Цим він найближче зблизив себе до образу нашого Творця, який вмер на хресті щоб людські душі могли жити вічним життям.

І цього року, як рік-річно, українсько-американські воєнні ветерани Великого Дітройту відзначили День Пам'яті Панахидою на оселі церкви Непорочного Зачаття П. Д. М. в Понтіяк, Миш. Участь взяли католицькі ветерани Станиці ім. Мельника, командир Волтер Добуш. Українсько-Американські Ветерани Станиці ч. 101, командир Степан Віхар, Станиця Братства 1-ої Української Дивізії УНА, командир Михайло Ніньовський. Кожна ветеранська група прийшла у своїх одностроях із станичним прапором та національними прапорами — українським та американським.

На означений час ветеранські групи вишикувались в маршові колони із прапороносцями в переді. Залунала команда й досить чисельна ветеранська колона рушила під пам'ятник упавших українських американських воїнів Другої світової війни. Біля пам'ятника зібралася чисельна українська громада, щоб взяти участь в Панахиді і віддати честь поляглим воїнам. Прийшли отці: Михайло Стельмах, ЧСВВ, парох і ігумен церкви Непорочного Зачаття в Гемтремку, Миш., і Христофор Войтина ЧСВВ, парох церкви св. Йосафата, Воррен. Співав самостворений хор. Споминали американських і українських воїнів, що життя своє за їхню батьківщину поклали. Молимося за спокій душ Їх і „щоб проститися їм всякому прогрішенню, вольному і невольному". Співають „Вічная пам'ять". Паде команда — „Почесть дай!". Виструнчена ветеранська колона, під звуки крісової сальви й похилених станичних прапорів віддає салют поляглим воїнам, своїм побратимам по зброї. Скінчилася Панахида. Промовляє о. М. Стельмах, цитує слова св. Письма: „Кращої любови немає за того, хто життя своє за друзів своїх віддасть".

„Сьогодні поминаємо упавших воїнів українських і американських, які згинули щоб закріпити довготривалий мир й добробут нашої батьківщини. Пам'ять про них завжди буде серед нашої української громади".

Представник католицьких ветеранів (вони спочатку називали себе українськими католицькими ветеранами, одначе з допливом неукраїнського членства змінено назву на католицькі ветерани). Павло Войтишин подякував отцям-парохам за участь в Панахиді, самоствореному хорові за спів, братнім ветеранським організаціям та їхнім командирам, як рівнож всім присутнім, за участь в Панахиді.

Ветеранські групи відмашерували на місця розходів, де опісля враз із своїми родинами забавлялись на ветеранському пікніку.

Цьогорічні святкування Дня Пам'яті по упавших воїнах можна зачислити до успішних. Була прекрасна погода, чисте свіже повітря над водою, довкруги повно зелені і квітів, кожний відчував запах і красу весни. Багаточисленна участь ветеранів і цивільного громадянства надали святкуванням великої поваги й запоруки, що пам'ять про упавших воїнів завжди залишиться в наших серцях і переходитиме в грядучі покоління.

М. Воронович

Праця НТШ-А...

(Закінчення зі стор. 1)

Василя Лева і незвичайно цінне видання „Студіюм Рутеум" із матеріялами А. Андруховича. Окремо звітовано і обговорено дальшу долю „Історії України" Михайла Грушевського в англійській мові, у справі якої завершилися переговори із Канадським Інститутом Українських Студій. Про видавничі справи звітував також голова Філологічної секції проф. Василь Лев, в якій підготовляється до друку збірник Гуцульщини і де в осередку уваги стоїть видання українського правописного словника, для підготови якого йдуть наполегливі старання.

Тому що видавничі проблеми вимагають точного та окремого обговорення, присутні учасники пленуму НТШ-А постановили відбути окрему нараду, яка запляновэна на день 27-го червня ц.р.

Про збагачення бібліотеки НТШ-А звітували голова проф. В.Лев і бібліотекар Світлана Андрушків. Останньо бібліотека поповнилася новими цінними архівами померлих та й живучих членів НТШ, як наприклад Йосифа Гірняка, Богдана Романенчука, Богдана Лепкого, а з живучих родини Соневицьких і Ярослава Рака. У зв'язку з тим, що в бібліотеці НТШ-А щораз більше „білих круків", на пропозицію бібліотекарки рішено закупити компютор видати брошурку в українській та англійській мовах про архів та бібліотеку і доконче заанґажувати фахового архіваря.

З уваги на створення в стейті Ню Йорк окремої програми для заховання спадщини є можливість дістати допомогу стейту на збереження архівів. С. Андрушків взяла участь у семінарі архівістів, щоб здобути відповідні інформації в тому напрямі.

Управа вирішила на цьому засіданні ряд господарських справ після фінансового звіту д-ра Івана Сєранта, який з приємністю ствердив, що в тому році був високий дохід із різдвяної акції, яка дала 13,500 дол., а рівночасно виїмково малий дохід із членських вкладок. Пожертви за останніх п'ять місяців принесли 22,094 дол.

Після звітів інших членів Управи розвинулася широка дискусія, в якій брали участь усі присутні. Обговорено також майбутні імпрези, а зокрема участь НТШ-А в річній конференції АААСС, що відбудеться в листопаді в Чикаґо, де при цій нагоді плянується зустріч з громадянством і нараду у справі Енциклопедії Української Діяспори. На рік 1990 заплянована участь членів НТШ в міжнародній історичній конференції в Англії, а науковий секретар подав пляни жидівсько-польсько-української конференції на березень або квітень 1990 року, яка підготовляється з ініціятиви НТШ і Товариства національностей.

В часі нарад приїхав вперше після довгої недуги член Управи НТШ-А проф. Г. Лужницький з Філядельфії, якого присутні привітали тепло оплесками і повстанням з місць.

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА БОРЦЯМ ОУН — УПА — УГВР

Створений з ініціятиви членів Т-ва Вояків Української Повстанської Армії Комітет для побудови пам'ятника відомим і невідомим борцям ОУН — УПА — УГВР на українському католицькому цвинтарі Святого Духа Стемфордської дієцезії, Інк., в Гамтонбургу, Н. Й., ще з початком 1985 року увінчався повним успіхом — відслонення і посвячення його відбулося в неділю, 1-го червня. Пам'ятник виготовлено за проєктом Мирослава Климка-Яреми.

Організування походу відбулося на площі біля головного пам'ятника, на яку заходили організовано комбатантські організації, члени Спілки Української Молоді, ОЖ ОЧСУ, представники суспільно-громадських установ і організацій із своїми прапорами та вінками.

Свято почалося о год. 2-ій по полудні біля головного пам'ятника.

До відправи стали Владика Василь Лостен та кільканадцять священиків з різних місцевостей.

Перед кінцем Панахиди зворушливу проповідь про могили і героїв, нав'язуючи до боротьби ОУН—УПА—УГВР, сказав знаний із своєї красномовности генеральний вікарій і парох церкви св. Юра в Ню Йорку о. ігумен Патрикій Пащак.

Після закінчення Панахиди зорганізований похід, який формували члени Головної Управи Вояків УПА Іван Йовик, Михайло Шашкевич і Петро Шкафаровський, вирушив у напрямі до пам'ятника борцям ОУН—УПА—УГВР.

Попереду ішли хорунжі з американським і українським прапорами, за ними слідували прапори ОУН, Т-ва Об'єднання Вояків УПА, представників комбатантських організацій, головних і крайових управ, відділів.

Організовану участь взяли члени Спілки Української Молоді із головою Центральної Управи магістром Осипом Рошкою та головою Крайової Управи д-ром Аскольдом Лозинським та членами Осередків Метрополії Ню Йорку, Ню Джерзі та Філядельфії.

За колоною СУМ несли вінки: від Головної Управи Т-ва Вояків УПА, комбатантських організацій та інших. Усіх вінків було понад 20. За вінками — представники організацій, установ, отці і Владика Василь Лостен.

Біля Пам'ятника стояла почесна стійка з Вояків УПА. До акту посвячення були запрошені Лев Футала-Лагідний, Михайло Ковальчин-Бурий і Микола Кулик-Дорошенко, представник Т-ва Вояків УПА з Торонто, Канада, а на „кумів" — представники установ і організацій.

Відслонення пам'ятника численно присутні (понад 5,000 осіб) прийняли радісними оплесками. Посвячення і благословення довершив Владика Лостен в співслуженні отців.

Владика виголосив проповідь, в якій, між іншим, сказав: „Цей пам'ятник має бути символічним місцем, що має нам завжди нагадувати про ті жертви на жертівнику нації, що їх положили члени УВО, ОУН, УПА, УГВР".

Після проповіді голова Комітету Мирослав-Климко-Ярема офіційно відкрив другу частину свята. Слідувала точка складання вінків у стіп пам'ятника. Складали вінки від Головної Управи Т-ва Вояків УПА, комбатантських організацій, товариств, установ та окремих громад.

Голова програмової Комісії Микола Грицковян-Макаренко провів апель, відчитав уривок із Звернення проводу ОУН в Україні, а сурмач відограв жалобний салют, прапори похилилися, присутні стояли на струнко, віддаючи шану героям.

Святочне слово виголосив Лев Футала-Лагідний, який, між іншим, сказав: „Прийде час, коли вся Україна ставитиме пам'ятники Слави. Прийде час, коли в Україні здвигнуть пам'ятник тому, хто керував боротьбою воюючої України, а ним був ген. хор. Роман Шухевич-Тур — Тарас Чупринка-Лозовський, та усім тим, які за честь і життя народу, за долю рідної батьківської землі життя віддали". Присутні відспівали „Боже, вислухай благання".

Голова Комітету Мирослав Климко зложив подяку Владиці, який безкоштовно відступив землю під будову пам'ятника, адміністраторові цвинтаря Святого Духа о. шамбелянові Петрові Федорчукові, генеральному секретареві закордонних справ УГВР Миколі Лебедеві, заступникові голови Екзекутиви УККА д-рові Михайлові Сніговичеві, Миколі Куликові, який із шестиособовою делегацією Т-ва Вояків з Канади приїхали, щоб бути співучасниками нашого свята, та усім присутнім, які звеличали це небуденне свято.

Українським національним гимном „Ще не вмерла Україна" закінчено програму відслонення та посвячення пам'ятника на цвинтарі Святого Духа.

В останньому часі побудовано пам'ятники воякам УПА у Кліввленді, на цвинтарі святого Андрея в Савт Бавнд Бруку, на оселі „Київ" в Оквіл, Онт., Канада. Цими пам'ятниками ми позначуємо своє місце в історії світу і в історії України, ми документуємо нашу присутність української людини і визвольної ідеї.

І ось до цих пам'ятників долучився тепер на зеленому затишному цвинтарі Святого Духа величавий пам'ятник відомим і невідомим борцям ОУН — УПА — УГВР, героям за волю України.

Л.Л.

Похід до пам'ятника. Провадить друг Петро Шкафаровський, за ним — Михайло Шашкевич.

Владика Василь Лостен посвячує пам'ятник борцям ОУН — УПА — УГВР 11-го червня 1989 року на цвинтарі Св. Духа.

ЗАКЛИК

ДО ХВАЛЬНИХ УПРАВ УКРАЇНСЬКИХ ФІНАНСОВИХ УСТАНОВ, БРАТСЬКИХ СОЮЗІВ ТА ДОБРОДІЇВ УКРАЇНСЬКОГО ОРГАНІЗОВАНОГО СПОРТУ

Вельмишановні!

Наприкінці квітня 1989 року на оселі УНСоюзу відбулися **чергові Загальні** збори **Української Спортової Централі Америки і Канади**, на яких були заступлені **діючі українські** спортові товариства, **осередки та молодечі організації** Пласт і СУМ. Згідно з порядком дня Загальні збори вислухали звітів уступаючої Управи і після дискусії над ними уділили їй абсолюторію. Ще перед вибором нової Управи, розвинулася обширна дискусія, в якій вичерпно обговорено справи дальшої широкої діяльности УСЦАК: а) майбутньої III Української Спортової Олімпіяди та б) можливості зустрічей українських дружин в ЗСА і Канаді з українськими спортовими дружинами з України.

У всіх цих важливих справах Загальні збори винесли позитивні ухвали, згідно з якими нова Управа УСЦАК зобов'язана значно посилити свою активність й діяльність. Зараз є конкретні можливості запросити українські спортові дружини з України на турне по ЗСА і Канаді та розіграти ряд футбольних чи інших змагань з нашими чільними дружинами на Північно-американському континенті. Така обопільна співпраця відкрила б нові можливості дальшого національно-спортового буття й розвитку в діяспорі і в Україні. Під сучасну пору доходять до нас сигнали з поневоленої України, де спортовці і любителі спорту ведуть затяжну боротьбу за рідну мову та за усамостійнення спортових клюбів. Вони очікують від нас певної допомоги!

Українська Спортова Централя Америки і Канади має свій скромний бюджет, який не спроможний покрити назріваючих більших видатків, тому звертаємося до вас з гарячим закликом-проханням прийти нам з фінансовою допомогою. В державних народах спортові організації є фінансовані урядовими агенціями і субсидіями від різних компаній і фінансових інституцій. Українська Спортова Централя Америки і Канади є здана на власні сили, але ці сили є замалі на більші чини, які стоять перед нами. Провід УСЦАК буде дуже вдячний цим проводам українських фінансових установ, братських союзів і приватним добродіям, які зрозуміють наше сучасне становище й хоч би найскромнішою пожертвою підтримають нас у великій потребі!

З правдивою пошаною й подякою

За Управу УСЦАК:

Мирон Стебельський
голова
Марійка Бокало
секретар
Александер Напора
фінансовий референт

Чеки проситься виписувати на: Ukrainian Sports Federation of USA and Canada, 698 Sanford Ave., Newark, N.J. 07106.

З України наспіла невимовно сумна вістка,
що в Турці біля Львова, відійшов на Вічну Ватру
24-го травня 1989 року
наш Найдорожчий і Незабутній
БРАТ І ВУЙКО

бл. п.

РОМАН КРИЖАНІВСЬКИЙ

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ,

в суботу, 1-го липня 1989 р. о год. 5-ій по пол
відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА з ПАНАХИДОЮ

в церкві св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш.

Просимо Рідних, Друзів і Знайомих про молитви за спокій душі Покійного.

Горем прибиті:
ОЛЬГА СТОЯЛОВСЬКА — сестра з родиною
МИРОН — брат з родиною
ТАТІЯНА — дружина з дітьми і внуками в Україні

„Тихо спи без тривог,
Тут є Бог, Тут є Бог..."

В глибокому смутку повідомляємо, що 9-го червня 1989 р. по довгій недузі відійшла від нас у Вічність
наша Найдорожча ДРУЖИНА, БРАТОВА І ТЕТА

бл. п.

Іванна Момотюк-Терлецька

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 12-го червня 1989 р. з української католицької церкви Богоявлення в Рочестері, Н. Й. на місцевий католицький цвинтар.

Покійна була довголітньою учителькою „Рідної Школи" в Україні і на чужині: Копичинцях, Скалі Подільській, Долині і Ходорові Стрийського повіту — Реґензбурзі, Німеччина і парохіяльній школі ім. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Була довголітньою виховницею і вчителькою українознавства Ю СУМА в Нюарку і Рочестері.

Покійна залишила р'яди Своїх учнів в Україні і на чужині.

Муж — МИХАЙЛО (СЯНЬО)
Братова — ЗОНЯ МОМОТЮК, Торонто
Братаниця — НІЛЯ МЕЛЬНИК, Торонто
Кузинка — СТЕФА ПАШКОВСЬКА, Вінніпеґ
та ближча і дальша Родина в Україні і Польщі

Замість квітів проситься жертвувати на Українську Католицьку Церкву в Люрді, Франція.

Інж. Р. Гавриляк...

(Закінчення зі стор. 1)

члена для інж. Романа Крохмалюка, що одноголосно проголосовано.

Вкінці зайняв слово новообраний голова інж. Р. Гавриляк. Він розпочав студії у Львові, диплом механічного інженера отримав в Мюнхені, Німеччина. В Америці спеціялізувався у проектуванні прискорювачів субатомових частин для дослідів у нуклеарній фізиці. Був головним інженером циклотронних проектів університетів у Рочестері та Колюмбії, а останньо головним механічним інженером прискорювача для синхронної радіяції у Брукгейвен лябораторії. Там він був ініціятором застосування компюторних програм для проектування (Computer Aideo Design, CAD). Автор патентів та публікацій з ділянки ультра-високого вакууму. Тепер емеритований та активний як інженерний консультант. Інж. Гавриляк у його слові предложив деякі пріоритети для діяльности новообраної Управи ТУІА на слідуючу каденцію, з яких найважливіші є слідуючі:

- Започаткувати професійні, наукові та торговельні контакти з нашими братами в Україні, створити можливості діялогу з ними та старатися нести їм допомогу де буде потрібно;
- Відновити заходи ТУІА для опрацювання та видання словника технічної термінології над яким вже давніше почав працювати інж. Анатолій Вовк, частини якого друкуються вже від довшого часу у „Вістях Українських Інженерів";
- Опрацювати стандартизацію українських програм на компютори, на яку є зараз пекуча потреба тут в Америці, як також в Україні, та їх популяризувати. До цього буде покликаний спеціяльний комітет при ТУІА;
- Продовжувати та удосконалювати видавничу діяльність „Вістей Українських Інженерів" та Бюлетеня „Вісті" це єдиний зараз у світі інженерний журнал, що друкується в українській мові;
- Оживити менше активні Відділи ТУІА та створити кращу фінансову базу.

Вкінці нововибраний голова подякував за довір'я і сказав, що він очікуватиме від нових членів Управи конструктивних сугестій у веденні діяльности ТУІА, а всіх членів попросив про співпрацю та підтримку у майбутньому.

Після слова нововибраного голови інж. М. Турецький в імени всіх присутніх висловив новій Управі побажання успішної праці для дальшої діяльности та розбудови ТУІА.

Збори закрито в год. 7-ій і після смачної перекуски в год. 9-ій вечоромм відбулась у великій залі УІА забава при звуках оркестри що склалалась з молодих членів Метрополітального Відділу ТУІА. Під час забави вже у відпруженій атмосфері приємно було обмінятись думками та поглядами з прибувшими на забаву молодими колегами-інженерами.

Парафія Парми вшановує д-ра І. Махлая, як Мужа Року

Вшанування д-ра Ігоря Махлая (зліва): о. С. Ганкевич, М. Трем блюк, М. Джоган, д-р І. Махлай, о. Іван Наконечний.

В неділю, 7-го травня українська православна катедра св. Володимира в Пармі, Огайо, мала спільне свячене, в якому взяло участь 350 парафіян. Обід почався молитвою отця протопресвітера Степана Ганкевича і отця Івана Наконечного традиційним посвяченням Великодніх страв, а присутні співали „Христос Воскрес". Програмою керував голова парафіяльного уряду Мирон Тремблюк. Головною частиною свята була презентація Михайлом Джоганом, головою св. Володимирського братства, нагороди Мужа Року. Обраним на нагороду був д-р Ігор Махлай за його великий вклад праці в розвиток парафії. Він є знаний в громаді Великого Клівленду за любов і участь в українському культурному житті.

Д-р Ігор Махлай виявив велику активність в часі складання проекту мозаїки на честь Тисячоліття Хрищення Руси-України. Він був заступником голови Ювілейного комітету і протягом цілого року Тисячоліття виявляв велику активність у підготові і проведенні святкувань. Д-р І. Махлай є директором парафіяльної бібліотеки, очолює школу бандуристів, є членом церковного хору і Української Православної Ліги. Він також є членом капелі бандуристів у Дітройті. Багато часу приділяє молоді, грі на бандурі в літній школі на таборі Всіх Святих у Пенсильванії. Він є одружений з Іриною, дочкою д-ра Д. Фаріона, вони мають доню Оксану, що народилася в ювілейному році тисячоліття. Під час обіду д-р Ігор Махлай отримав нагороду від братства.

Додатковою атракцією цьогорічного обіду був виступ хлоп'ячого хору з Огайо під керівництвом Олександра Мусійчука. Хор складається з 31 хлопця від 9 до 14 років, які виступали в Огайо, а також у Білому Домі, в Польщі і в СССР. У липні цього року вони поїдуть з концертом на Україну. Програма складається з українських мелодій „Христос Воскрес" і великодніх гагілок. Присутні були дуже зворушені, почувши виконання традиційних українських пісень неукраїнцями.

На закінчення програми о. Іван Наконечний дав молодим співакам землі з під фасаду храму св. Володимира на Пармі і просив їх покласти цю землю на могилі Тараса Шевченка в Каневі в липні, коли поїдуть на Україну. Цим було зроблено символічне поєднання двох країн, коли минулого року привезена земля з України у Парму була вимішана з цементом і вкладена в мозаїку Тисячоліття Хрищення Руси-України.

Останньою точкою у програмі був „Заповіт" Тараса Шевченка, який викликав у багатьох присутніх сльози на очах.

На закінчення обіду всі проспівали традиційну молитву „Світися, світися".

Марія Адамович

Відбулися Загальні Збори Відділу УАКР у Кергонксоні

Кергонксон, Н.Й. (Р.Б.) — Тут в суботу, 27-го травня 1989 року, відбулися в церковній залі св. Тройці у вечірних годинах Загальні збори місцевого Відділу Української Американської Координаційної Ради, якими проводила Президія у складі: д-р Роман Барановський — голова і Лідія Яців — секретар.

Після прийняття порядку нарад і протоколу попередніх зборів звітували члени Управи. Із звіту голови д-ра Олега Волянського присутні довідалися, що діяльність Відділу була многогранна; вона не обмежувалася відміченням важливих подій історії України та підготовленням вже традиційного Українського Дня. Управа вела листовну та телефонічну кампанію у важливих для української справи подіях, наприклад, масове писання листів до телевізійної станції Сі-Бі-Ес з протестом проти знеславлювання українського народу у фільмі „Утеча із Собібору", до ізраїльського уряду в обороні Івана Дем'янюка, до конгресмена Метю МекГю в справі лібералізації відвідин родин в СССР, а також з вимогою щоби представники американського Уряду не брали участи у святкуваннях 1000-ліття Християнства Київської Русі в Москві. Завдяки нашій інтервенції „Проктор Театр" у Скенектеді Н.Й., змінив написи на памфлетах про виступ тенцювальної групи ім. Вірського з російського на українське.

Члени Управи підготовляли виступ українців у параді незалежности в Еленвіллі, та брали участь у влаштуванні бенкету в честь нашого випробованого асемблімена Вілляма Ларкіна. З ініціятиви Управи національні свята відбувалися цілою громадою, а саме свято 22-го Січня та 1-го Листопада разом з Відділом УККА, свято Тараса Шевченка під зарядом школи українознавства та свято 50-ліття проголошення незалежности Карпатської України під керівництвом Союзу Українок Америки, Відділ Кергонксон. Управа Відділу включилася у працю місцевого Комітету 1000-ліття Християнства в Україні і тому Український День відбувся в 1988 році під фірмою того комітету. Існуюча при Відділі як автономна одиниця „Бесіда" продовжує свою активність розвагового характету, а часом теж і поважного, наприклад цікава доповідь інж. Аполінарія Осадци про Тараса Шевченка як маляра. „Бесіда" складала із своїх приходів поважні пожертви на громадські цілі.

Голова Управи продовжував свою співпрацю з організацією Американці в Обороні Людських Прав в Україні, а голова цієї організації Божена Ольшанівська мала зустріч з нашою громадою 8-го травня 1988 року. Два члени Управи Відділу є рівночасно членами Крайової Екзекутиви УАКРади. Голова подякував усім, що з ним співпрацювали і вирізнив двох членів, які через стан здоров'я рішили не кандидувати на чергову каденцію. Д. Слободянові і І. Хоманчукові, якому треба завдячувати успіх Українських Днів.

Звітували ще також інші члени Управи: секретарка Зеня Ковальська, скарбник Данило Слободян і кореспонденційний секретар та присовий референт д-р Роман Барановський.

Звіт скарбника виявив, що Відділ призначив поважні дотації на різні національні і місцеві цілі: на оборону І. Дем'янюка — 400 дол., Американці в Обороні Людський Прав в Україні — 250 дол., пам'ятник Т. Шевченкові в Трой, Н.Й. — 180 дол., шпиталь в Еленвіллі — 150 дол., пропам'ятну плиту 1000-ліття Християнства в Україні — 100 дол., церкву св. Тройці — 100 дол., школу українознавства — 100 дол., Конгресова комісія для прослідження причин і наслідків голоду в Україні — 100 дол., місцевий комітет 1000-ліття — 100 дол., УАКРада — 100 дол. (пожертва св.п. мгра П. Яціва), пам'ятник українським ветеранам в Парижі — 100 дол., Бюро Дослідного Центру і Інформаційної Мережі (АНЧЕЙН) — 100 дол., кампанія В. Ларкіна — 100 дол., українські діти — 50 дол., Крайовий Комітет 1000-ліття — 50 дол., хор „Ослав'яни" — 50 дол., пожежна сторожа — 50 дол., СУА — 40 дол., депеша до президента Р. Регена у справі припинення депортації К. Ліннаса до СССР — 7.50 дол. Разом 2,127.50 дол.

У висліді проведеної дискусії над звітами уділено абсолюторію уступаючій Управі.

Переобрано Управу в такому складі: д-р О. Волянський — голова, проф. Володимир Бакун — заступник голови, З. Ковальська — секретарка, Дмитро Стасюк — скарбник, Галина Хамула — імпрезова референтка, Володимир Квас — референт завнішніх зв'язків, д-р Р. Барановський — кореспонденційний секретар і пресовий референт та Степан Головатий — вільний член. До Контрольної комісії увійшли: Ярослава Ціханська — голова, Дарія Хухра і полк. Д. Слободян.

Після зборів члени і учасники гуторили ще при чаю і солодкому.

ПОВІДОМЛЕННЯ
Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,
ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ
якщо попередні рахунки
НЕ БУДУТЬ ВИРІВНЯНІ
Окремих листів у тій справі не буде ться висилати.
ВСІ РАХУНКИ МУСЯТЬ БУТИ ЗАПЛАЧЕНІ ДО 15 ДНІВ ВІД ДНЯ ПОЯВИ.

ВІДІЙШЛИ
● ВІД НАС ●

ВАСИЛЬ МАЗУРИК, член УНС Відд. 354-го Т-ва „Згода" в Омага, Небраска, помер 8-го травня 1989 року на 77-му році життя. Нар. 1912 року в Україні. Членом УНС став 1971 року. Залишив у смутку двоюрідних братів Івана та Степана Павлюків. Похорон відбувся 11-го травня 1989 року на цвинтарі св. Марії Магдалини в Омага, Небраска.
Вічна Йому Пам'ять!

Мирон Війтик, секр.

ОЛЕКСАНДРА РЕПКІН, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., померла 11-го травня 1989 року на 71-му році життя. Нар. 15-го березня 1918 року в Україні. Членом УНС стала 1950 року. Залишила у смутку дочку Марію Ларсен з внуками Сандрою і Давидом і сина Миколу. Похорон відбувся 15-го травня 1989 року на цвинтарі Елмвуд Парк в Рівер Гров, Ілл.
Вічна Їй Пам'ять!

Василь Семків, секр.

ТЕОДОЗІЯ КОНДРАЦЬКА, член УНС Відд. 16-го Т-ва „Просвіта" в Спрінг Веллі, Н.Й. померла 23-го березня 1989 року на 63-му році життя. Нар. 1926 року в Західній Україні. Членом УНС стала 1965 року. Залишила у смутку мужа Григорія, дочок Ларису і Уляну з родинами та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді й Україні. Похорон відбувся 25-го березня 1989 року на цвинтарі Св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

СОФІЯ БУНЯК, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" у Форд Сити, Па., померла 22-го травня 1989 року на 76-му році життя. Нар. 13-го лютого 1913 року в Янгставні, Огайо. Членом УНС стала 1946 року. Залишила у смутку мужа Павла. Похорон відбувся 25-го травня 1989 року на цвинтарі Св. Марії у Форд Сити, Па.
Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Турко, секр.

ОМЕЛЯН БИЦА, член УНС Відд. 427-го ім. Івана Франка в Ст. Катаринс, Онт. помер на 67-му році життя. Нар. 1921 року в селі Янківці, Тернопільської обл., Україна. Членом УНС став 1981 року. Залишив у смутку дружину Ніну, синів: Ярослава, Михайла і Тараса; дочку Оксану та сестру Юлію на Україні. Похорон відбувся 18-го квітня 1989 року на Вікторія Ловн Семетері в Ст. Катерінс, Онт.
Вічна Йому Пам'ять!

Д. Дяків, секр.

МИХАЙЛО КАРДАШ, член УНС Відд. 276-го ім. св. Миколая в Ембридж, Па., помер 18-го травня 1989 року на 65-му році життя. Нар. 1924 року в селі Мирне, повіт Підгайці,на Україні. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку дружину Стефанію, сина і невістку Бойд і Марію Кардаш, дочку Анну Плева, сестру Марію в Україні, племінників і племінниць. Похорон відбувся 22-го травня 1989 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Економі, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Степан Іваницький, секр.

ТЕКЛЯ ПРИМАК, член УНС Відд. 234-го Т-ва „Запорозька Січ" в Елизабет, Н.Дж., померла 9-го травня 1989 року на 89-му році життя. Нар. 1900 року в Україні. Членом УНС стала 1925 року. Залишила у смутку синів Гаррі і Вілліяма і доньку Анну Крітак та семеро внуків. Похорон відбувся на укр. кат. цвинтарі Св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Хитра, секр.

МИХАЙЛО ЛІНИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 274-го ім. свв. Петра і Павла в Янгставні, Огайо, помер 20-го квітня 1989 року на 91-му році життя. Членом УНС став 1921 року. Залишив у смутку сина Михайла; дочок: Розу Сенчесак, Анну Гулу і Ольгу Надзан. Похорон відбувся 24-го квітня 1989 року на цвинтарі Свв. Петра і Павла в Янгставні, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!

Олена Сенедяк, секр.

КАРЛО ЛУКОВСЬКИЙ, член УНС Відд. 34-го в Ричмонд, Ва. помер 15-го травня 1989 року на 64-му році життя. Нар. 31-го серпня 1924 року в Житомирі, Україна. Членом УНС став 1976 року. Залишив у смутку дружину Катерину і сина Віллі. Похорон відбувся 18-го травня 1989 року на цвинтарі Вашінгтон Меморіял в Ричмонд, Ва.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар